Ombudsmanul European

Traducerea acestei pagini a fost generată prin traducere automată [Link]. *Traducerile automate pot conține erori care pot reduce claritatea și exactitatea; Ombudsmanul nu își asumă răspunderea pentru eventuale discrepanțe. Pentru cele mai fiabile informații și securitate juridică, vă rugăm să consultați versiunea sursă din engleză, linkul de mai sus. Pentru mai multe informații, vă rugăm să consultați* politica noastră lingvistică și de traducere [Link].

Deciziei în cazul 3513/2005/MF - Omisiunea de a pune în aplicare o decizie privind probleme legate de personal, adoptată de un grup parlamentar

Decizie
Caz 3513/2005/MF - **Deschis la** 02/12/2005 - **Decizie din** 25/07/2007

Reclamantul lucra ca agent temporar pentru unul dintre grupurile politice ale Parlamentului. La 31 martie 2005, autoritatea împuternicită să încheie contracte de muncă („AECE") din cadrul grupului respectiv a stabilit că locul de origine al reclamantului este Atena. Această decizie a fost înaintată spre a fi pusă în aplicare Direcţiei Generale Personal a Parlamentului („DG Personal"), care a considerat că stabilirea locurilor de recrutare şi de origine este o problemă de care trebuie să se ocupe această direcţie şi că reclamantul nu a prezentat toate documente justificative solicitate în mod normal în acest scop. La 4 aprilie 2005, DG Personal a decis desemnarea Bruxelles-ului ca fiind locul de origine şi de recrutare a reclamantului. Reclamantul a înaintat un recurs graţios împotriva acestei decizii. În răspunsul său la acest recurs, Secretarul General al Parlamentului l-a informat pe reclamant că a decis să anuleze decizia din 4 aprilie 2005 a DG Personal.

În plângerea înaintată Ombudsmanului, reclamantul a susţinut că Parlamentul a omis să pună în aplicare decizia AECE din 31 martie 2005, încălcând astfel puterile şi prerogativele grupului politic în cauză.

În avizul său, Parlamentul a afirmat că această problemă este reglementată de articolul 4 din Decizia Biroului Parlamentului din 3 mai 2004 („Decizie"). Conform Parlamentului, din această dispoziţie reiese că, în ceea ce priveşte agenţii temporari, cum este şi reclamantul, puterile conferite AECE urmează să fie exercitate de către autoritatea desemnată de fiecare grup politic. Cu toate acestea, Parlamentul a depus mai multe argumente pentru a-şi susţine punctul de vedere conform căruia serviciile sale aveau totuşi dreptul de a interveni în deciziile privind drepturile individuale ale personalului temporar relevant. În acest context, Parlamentul s-a referit în special la practicile în materie, la nevoia de a asigura o bună administrare şi de a respecta principiile securităţii juridice şi al tratamentului egal.

Ombudsmanul a considerat că, potrivit articolului 4 din Decizie, autoritatea competentă să stabilească locul de origine al reclamantului este, într-adevăr, AECE desemnată de grupul politic relevant. Acesta a admis faptul că abordarea propusă de Parlament ar fi, într-adevăr, favorabilă asigurării unei bune administrări şi respectării securităţii juridice şi a tratamentului egal. Ombudsmanul a considerat însă că abordarea Parlamentului este lipsită de temei juridic şi nu este conformă regulilor stabilite de Parlamentul însuşi. În continuare, acesta a considerat că Parlamentul nu a stabilit faptul că intervenţia serviciilor sale este indispensabilă atingerii obiectivelor la care s-a referit Parlamentul.

Având în vedere cele de mai sus, Ombudsmanul a concluzionat că lipsa iniţială de consideraţie a Parlamentului faţă de decizia AECE din 31 martie 2005 nu a fost în conformitate cu propriile reguli ale Parlamentului şi a constituit o încălcare a puterilor şi prerogativelor grupurilor politice în ceea ce priveşte gestionarea personalului acestora. Cu toate acestea, întrucât decizia DG Personal din 4 aprilie 2005 a fost anulată de Secretarul General al Parlamentului, Ombudsmanul a considerat că nu pare să existe niciun temei pentru alte anchete suplimentare în ceea ce priveşte această plângere. În consecinţă, Ombudsmanul a clasat cazul, dar a făcut, de asemenea, o observaţie ulterioară, în care a subliniat faptul că ar fi util dacă Parlamentul ar putea avea în vedere modificarea regulilor sale astfel încât să se asigure că practicile proprii nu contravin acestor reguli.

Strasbourg, 25 iulie 2007
Stimate domnule X,

La 11 noiembrie 2005, ați depus o plângere la Ombudsmanul European împotriva Parlamentului European privind stabilirea locului de origine. Ați solicitat ca plângerea dumneavoastră să fie tratată de urgență.

La 12 decembrie 2005, am transmis plângerea Președintelui Parlamentului. Având în vedere solicitarea dumneavoastră, am solicitat Parlamentului să prezinte un aviz înainte de 28 februarie 2006 cel târziu.

La 21 decembrie 2005, mi-ați trimis alte documente referitoare la plângerea dumneavoastră.

Prin e-mailurile din 9, 10, 25 și 26 ianuarie 2006, mi-ați trimis, în copie, corespondența pe care ați schimbat-o cu Parlamentul în ceea ce privește obiectul plângerii dumneavoastră.

La 23 februarie 2006, Parlamentul a solicitat o prelungire a termenului pentru aviz.

La 27 și 28 februarie 2006, mi-ați trimis alte documente referitoare la plângerea dumneavoastră.

Prin scrisoarea din 3 martie 2006, am aprobat solicitarea Parlamentului de a prelungi termenul pentru aviz până la 24 martie 2006. Ați fost informat în consecință printr-o scrisoare din aceeași zi.

Prin e-mailul din 6, 7, 13 și 15 martie 2006, mi-ați trimis, în copie, corespondența pe care ați schimbat-o cu Parlamentul cu privire la obiectul plângerii dumneavoastră.

La 15 martie 2006, Parlamentul mi-a trimis o copie a unui e-mail pe care vi l-a adresat în acea zi. În acest e-mail, Parlamentul v-a informat că un proiect de decizie a fost pregătit și transmis spre semnare de către autoritatea abilitată să încheie contracte de muncă din cadrul grupului de stabilire a locului dumneavoastră de recrutare ca Atena.

La 31 martie 2006 și la 6 aprilie 2006, mi-ați trimis o nouă corespondență referitoare la plângerea dumneavoastră.

Parlamentul și-a transmis avizul la 7 aprilie 2006. La 12 aprilie 2006, v-am transmis cu o invitație de a formula observații. În scrisoarea noastră, am răspuns, de asemenea, la unele întrebări cuprinse în scrisorile dumneavoastră din 31 martie 2006 și din 6 aprilie 2006. Nu s-au primit observații din partea dumneavoastră până la data stabilită în acest scop.

Prin e-mailurile din 25 aprilie 2006, 11, 18, 23, 25, 29, 30 mai 2006, 13, 19, 26, 28, 30 iunie 2006, 4, 5, 12, 19, 21, 24 iulie 2006, 31 august, 1, 14 și 20 septembrie 2006, precum și prin faxul din 11 mai 2006, mi-ați trimis, în copie, corespondența dumneavoastră cu serviciile Parlamentului privind plata diurnei dumneavoastră.

La 4 iulie 2006, directorul pentru personal al Parlamentului mi-a trimis o copie a unei note pe care a adresat-o în acea zi vicepreședintelui grupului cu privire la stabilirea drepturilor dumneavoastră individuale.

Prin e-mailurile din 4, 5, 12, 19, 21, 24 iulie 2006, 31 august, 1, 14 și 20 septembrie 2006, mi-ați trimis, în copie, corespondența dumneavoastră cu serviciile Parlamentului privind cererea dumneavoastră de scutire de TVA și de „dublă indemnizație” pentru indemnizația de instalare.

Vă scriu acum pentru a vă anunța rezultatele anchetelor care au fost făcute. Îmi cer scuze pentru întârzierea în tratarea plângerii dumneavoastră.

PLÂNGEREA

Plângerea inițială

Potrivit reclamantului, faptele relevante au fost, pe scurt, după cum urmează:

Reclamantul a lucrat ca agent temporar pentru un grup politic al Parlamentului European.

Prin decizia din 31 martie 2005, autoritatea abilitată să încheie contracte de muncă (denumită în continuare „AECE”), și anume domnul B., deputat în Parlamentul European desemnat în acest scop de grupul politic, a stabilit că locul de origine al reclamantului este Atena și că această decizie a intrat în vigoare retroactiv, începând cu 14 februarie 2005.

Această decizie a fost transmisă în vederea punerii în aplicare Unității pentru drepturi

individuale din cadrul Direcției Generale Personal a Parlamentului („DG Personal”), care, după ce a examinat chestiunea, a considerat că (i) stabilirea locurilor de recrutare și de origine este o chestiune de care trebuie să se ocupe și (ii) reclamantul nu a furnizat toate documentele justificative necesare în mod normal din partea întregului personal pentru a demonstra localizarea centrului său de interese. La 4 aprilie 2005, șeful Unității pentru drepturi individuale a luat o decizie prin care a desemnat Bruxelles-ul atât ca loc de origine, cât și ca loc de recrutare a reclamantului la momentul începerii numirii sale.

Printr-o scrisoare din 21 aprilie 2005, directorul general al Direcției Generale Personal a Parlamentului l-a informat pe secretarul general al grupului politic că AAIC nu are dreptul să stabilească locul de origine. El subliniază, de asemenea, că, în conformitate cu decizia Biroului din 26 octombrie 2004, șeful unității „Drepturi individuale” a fost numit în calitate de autoritate împuternicită să facă numiri responsabilă cu această constatare.

La 16 mai 2005, reclamantul a depus o plângere în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut împotriva refuzului Parlamentului de a pune în aplicare decizia adoptată de AAIC a grupului politic, stabilind Atena ca loc de origine.

La 13 iunie 2005, reclamantul a depus o nouă plângere în temeiul articolului 90 alineatul (2) din Statutul funcționarilor. Prin intermediul acestei plângeri, acesta a contestat decizia adoptată la 4 aprilie 2005 de șeful Unității pentru drepturi individuale care a stabilit Bruxelles ca loc de origine și de recrutare, în temeiul căreia nu era eligibil pentru indemnizația de expatriere, de ședere zilnică și de instalare. Reclamantul a solicitat clarificări cu privire la repartizarea competențelor între grupurile politice și administrația Parlamentului; revizuirea deciziei de stabilire a drepturilor sale individuale; și plata, cu dobânzi de întârziere, a indemnizațiilor la care pretindea că are dreptul.

Printr-o scrisoare din 14 octombrie 2005, Secretarul General al Parlamentului a răspuns celor două plângeri ale reclamantului. În răspunsul său, secretarul general a făcut referire la decizia *intitulată „Devoluția competențelor autorității împuternicite să facă numiri și ale autorității împuternicite să încheie contracte de muncă”* din 3 mai 2004 (1) . Articolul 4 din prezenta decizie prevede că autoritatea de a încheia contracte de muncă aparține autorității desemnate în acest scop de fiecare grup politic. Astfel, secretarul general a decis să anuleze decizia din 4 aprilie 2005 de stabilire a drepturilor reclamantului în momentul în care acesta și-a preluat atribuțiile. Cu toate acestea, secretarul general a considerat, de asemenea, că reclamantul nu a furnizat niciunul dintre documentele justificative necesare pentru a permite Parlamentului să își stabilească reședința obișnuită. Secretarul general a concluzionat că reclamantul nu avea dreptul la dobânzi de întârziere.

Reclamantul a considerat că a prezentat toate documentele necesare pentru a dovedi că centrul său de interes și locul său de origine sunt Atena. În plus, prin decizia din 31 martie 2005, AAIC a recunoscut deja că centrul de interes și locul de origine al reclamantului se aflau la Atena.

În plângerea sa adresată Ombudsmanului European, reclamantul a susținut că Parlamentul nu

a pus în aplicare decizia AAIC din 31 martie 2005 de stabilire a locului de origine al reclamantului ca Atena, începând cu 14 februarie 2005.

Corespondența ulterioară din 31 martie 2006

La 31 martie 2006, reclamantul a trimis Ombudsmanului o scrisoare în care l-a informat că Parlamentul a acceptat că locul său de recrutare și locul său de origine este Atena. Reclamantul a subliniat că, în ciuda acestui fapt, Parlamentul i-a solicitat să trimită documente suplimentare pentru a-i permite să stabilească diurnele și indemnizațiile de instalare. În opinia reclamantului, acesta prezentase deja toate documentele relevante.

În scrisoarea sa, reclamantul a solicitat Ombudsmanului să solicite Parlamentului să soluționeze imediat problema legată de diurnele și indemnizațiile de instalare. Acesta a trimis Ombudsmanului copii ale schimbului său de corespondență cu serviciile Parlamentului privind stabilirea drepturilor sale individuale.

Răspunsul Ombudsmanului din 12 aprilie 2006

În răspunsul său, Ombudsmanul l-a informat pe reclamant că avizul Parlamentului cu privire la plângerea sa inițială a sosit la 7 aprilie 2006 și că are posibilitatea de a prezenta observații cu privire la acest aviz. Ombudsmanul a subliniat că va decide care va fi următorul pas care trebuie făcut în acest caz după primirea observațiilor respective și pe baza informațiilor conținute în scrisoarea reclamantului din 31 martie 2006. Astfel de măsuri ar putea include, de exemplu, invitarea Parlamentului să prezinte un aviz suplimentar cu privire la cererea reclamantului de a-și achita diurnele și indemnizațiile de instalare.

ANCHETA

Avizul Parlamentului

Avizul Parlamentului cu privire la plângere a fost, pe scurt, după cum urmează:

Reclamantul a fost recrutat la 14 februarie 2005 ca agent temporar, în conformitate cu articolul 2 litera (c) din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Comunităților Europene (denumit în continuare „RACA”), pentru o perioadă nedeterminată, pentru a lucra ca administrator al unui grup politic al Parlamentului European.

Privind autoritatea împuternicită să facă numiri competentă să stabilească drepturile individuale ale agenților temporari menționate la articolul 2 litera (c) din RAA

Parlamentul a precizat că reiese în mod clar din articolul 4 din Decizia modificată a Biroului din 3 mai 2004 că, în ceea ce privește agenții temporari menționați la articolul 2 litera (c) din RAA, competențele conferite AAIC trebuiau exercitate de autoritatea desemnată în acest scop de fiecare grup politic. Prin urmare, secretarul general al Parlamentului a decis, în mod întemeiat, să anuleze decizia adoptată la 4 aprilie 2005 de șeful Unității pentru drepturi individuale prin care acesta a stabilit drepturile reclamantului la momentul începerii numirii sale.

Cu toate acestea, Parlamentul a subliniat că, în interesul egalității de tratament între toți funcționarii și agenții, drepturile individuale ale personalului recrutat în temeiul articolului 2 litera (c) din RAA au fost întotdeauna stabilite de administrația Parlamentului. „Prembulul *deciziei sus-menționate privind descentralizarea competențelor autorității împuternicite să facă numiri, adoptată de Birou la 29 mai 2002* ” (2) prevedea că Secretariatul trebuie să aibă competența

de a lua decizii și decizii „de rutină” cu privire la drepturile și obligațiile acestui personal pentru a asigura o mai bună administrare, respectarea securității juridice și egalitatea de tratament. Unitatea pentru drepturi individuale, care este specializată în aceste chestiuni, aplică, prin urmare, aceeași procedură în fiecare caz și solicită fiecărui membru al personalului nou-venit să furnizeze aceleași documente justificative privind situația sa personală. Proiectele de decizii privind drepturile individuale, inclusiv cele referitoare la personalul grupurilor politice, sunt apoi înaintate spre validare Serviciului de verificare ex ante din cadrul Unității de coordonare bugetară înainte de a fi puse în aplicare.

Parlamentul a afirmat, de asemenea, că ar părea contrar principiilor egalității de tratament și securității juridice să se permită grupurilor politice să ia decizii cu privire la drepturile individuale ale personalului lor, fără a solicita aceleași documente justificative ca cele solicitate de administrație. Administrația Parlamentului este obișnuită să se ocupe de toate cauzele referitoare la funcționari și, prin urmare, este în măsură să stabilească documentele care pot fi utile având în vedere circumstanțele specifice ale fiecărui agent.

Cu respectarea cuvenită a repartizării competențelor, astfel cum a fost stabilită prin decizia din 3 mai 2004, Parlamentul consideră că este de dorit ca serviciile competente ale DG Personal să compileze dosarele referitoare la drepturile individuale și să verifice relevanța documentelor prezentate. După efectuarea acestui lucru, Parlamentul poate transmite întregul dosar al membrului personalului în cauză către AAIC a grupului său, pentru a-i permite acestuia să ia o decizie finală.

Privind implicațiile deciziei din 31 martie 2005 în temeiul căreia locul de origine al reclamantului era Atena

În temeiul articolului 2 din Normele generale de aplicare a prezentei decizii, locul de origine este stabilit atunci când funcționarul își preia numirea, ținând seama de locul de recrutare sau de centrul de interese, și anume locul în care acesta păstrează legături de familie, legături patrimoniale sau interese în sfera vieții publice.

În acest sens, reclamantul a prezentat un certificat privind bunurile pe care le deține în orașul R. din Grecia. Acesta a prezentat, de asemenea, un certificat din partea comunei H. din Grecia, indicând faptul că el și soția sa și-au exercitat drepturile electorale în această comună și că au reședința permanentă în aceeași comună la domiciliul soacrei reclamantului. Reclamantul a prezentat, de asemenea, un certificat de stare civilă. Parlamentul a afirmat că, având în vedere toate aceste documente, decizia potrivit căreia locul de origine al reclamantului este Atena părea perfect întemeiată.

Parlamentul s-a ocupat apoi de locul de recrutare a reclamantului și, prin urmare, de dreptul acestuia la indemnizația de expatriere, diurnă și de instalare. Parlamentul a afirmat că decizia potrivit căreia locul de origine al reclamantului era Atena nu a avut nicio influență asupra acordării diurnelor și a indemnizațiilor de instalare.

În ceea ce privește cazul reclamantului, în conformitate cu articolul 4 din anexa VII la Statutul funcționarilor și cu interpretarea acestei dispoziții de către instanțele comunitare, Parlamentul a trebuit să ia în considerare situația reclamantului în cursul celor cinci ani care au expirat cu șase

luni înainte de începerea numirii sale. Pe baza acestei norme, Parlamentul a calculat perioada de cinci ani relevantă cuprinsă între 14 august 1999 și 14 august 2004. Parlamentul a afirmat că este îndreptățit să considere că documentele privind locul de muncă al reclamantului nu erau concludente și nu permiteau excluderea posibilității ca acesta să locuiască la Bruxelles.

În ceea ce privește elementele de probă privind domiciliul său obișnuit, reclamantul nu a prezentat niciun document justificativ privind domiciliul său la Bruxelles de la sosirea sa în Belgia. Acesta nu a prezentat nici o factură de închiriere sau alte facturi referitoare la întreținerea unei locuințe nici la Bruxelles, nici la Atena. Prin urmare, Parlamentul avea dreptul să considere dosarul reclamantului incomplet și să considere că, având în vedere documentele prezentate, nu era posibil să i se acorde o indemnizație de expatriere. Același raționament se aplică în ceea ce privește diurnele prevăzute la articolul 10 din anexa VII și indemnizația de instalare menționată la articolul 5 din anexa VII.

Secretarul general al Parlamentului a precizat, de asemenea, documentele necesare pentru a stabili drepturile individuale ale reclamantului. În această privință, reclamantul a trebuit să furnizeze un certificat de ședere eliberat de municipalitatea în care își avea reședința în Belgia, cu o evidență a locurilor în care a locuit de la intrarea în Belgia, precum și contractul de muncă al soției sale.

Parlamentul a declarat că reclamantul a furnizat în cele din urmă documentele solicitate. Parlamentul a primit certificatul de ședere în ianuarie 2006 și a pregătit un proiect de decizie pentru AAIC a grupului său politic, stabilind locul său de recrutare ca Atena.

Observațiile reclamantului

Nu s-au primit observații din partea reclamantului până la data stabilită în acest scop.

Cu toate acestea, reclamantul a continuat să trimită Ombudsmanului copii ale corespondenței pe care a avut-o cu serviciile Parlamentului privind stabilirea drepturilor sale individuale.

DECIZIA

1 Faptele relevante și domeniul de aplicare al anchetei Ombudsmanului

1.1 Reclamantul a lucrat ca agent temporar pentru un grup politic al Parlamentului European. Prin decizia din 31 martie 2005, autoritatea abilitată să încheie contracte de muncă (denumită în continuare „AECE”), și anume dl B., deputat în Parlamentul European, desemnat în acest scop de grupul politic, a stabilit că locul de origine al reclamantului este Atena. Această decizie a intrat în vigoare retroactiv, începând cu 14 februarie 2005. În plus, această decizie a fost transmisă în vederea punerii în aplicare Unității pentru drepturi individuale din cadrul Direcției Generale Personal a Parlamentului („DG Personal”), care, după ce a examinat chestiunea, a considerat că (i) stabilirea locurilor de recrutare și de origine era de competența sa și (ii) reclamantul nu a furnizat toate documentele justificative necesare în mod normal din partea întregului personal pentru a demonstra localizarea centrului său de interese. La 4 aprilie 2005, șeful Unității pentru drepturi individuale a luat o decizie prin care a desemnat Bruxelles-ul atât ca loc de origine, cât și ca loc de recrutare a reclamantului la momentul începerii numirii sale. Printr-o scrisoare din 21 aprilie 2005, directorul general al DG Personal l-a informat pe

secretarul general al grupului politic că AAIC nu avea dreptul să stabilească locul de origine al reclamantului. El subliniază, de asemenea, că, în conformitate cu decizia Biroului Parlamentului din 26 octombrie 2004, șeful Unității pentru drepturi individuale a fost numit în calitate de autoritate împuternicită să facă numiri responsabilă cu această constatare. La 16 mai 2005, reclamantul a depus o plângere în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut împotriva refuzului Parlamentului de a pune în aplicare decizia adoptată de AAIC a grupului politic, stabilind Atena ca loc de origine. La 13 iunie 2005, reclamantul a depus o nouă plângere în temeiul articolului 90 alineatul (2) din Statutul funcționarilor. În acest nou reclamant, reclamantul a contestat decizia adoptată la 4 aprilie 2005 de șeful Unității pentru drepturile individuale care a stabilit Bruxelles ca loc de origine și de recrutare, în temeiul căreia nu a fost eligibil pentru indemnizația de expatriere, diurnă și de instalare. Reclamantul a solicitat clarificări cu privire la repartizarea competențelor între grupurile politice și administrația Parlamentului; revizuirea deciziei de stabilire a drepturilor sale individuale; și plata, cu dobânzi de întârziere, a indemnizațiilor la care pretindea că are dreptul.

La 14 octombrie 2005, Secretarul General al Parlamentului a răspuns celor două plângeri ale reclamantului. Secretarul general a decis anularea deciziei din 4 aprilie 2005. Cu toate acestea, secretarul general a considerat de asemenea că reclamantul nu a furnizat niciunul dintre documentele justificative necesare pentru a permite Parlamentului să își stabilească reședința obișnuită și că nu avea dreptul la dobânzi de întârziere.

1.2 În plângerea sa adresată Ombudsmanului European, reclamantul a susținut că Parlamentul nu a pus în aplicare Decizia AAIC din 31 martie 2005 de stabilire a locului său de origine ca Atena, începând cu 14 februarie 2005. Ombudsmanul a transmis plângerea Parlamentului pentru aviz.

1.3 La 31 martie 2006, reclamantul a trimis o scrisoare Ombudsmanului în care l-a informat că Parlamentul a acceptat că Atena este atât locul său de recrutare, cât și locul său de origine. Reclamantul a subliniat că, în ciuda acestui fapt, Parlamentul i-a solicitat să trimită documente suplimentare pentru a stabili diurnele și indemnizațiile de instalare corespunzătoare. În opinia reclamantului, acesta prezentase deja toate documentele relevante. În scrisoarea sa, reclamantul a solicitat Ombudsmanului să solicite Parlamentului să procedeze la soluționarea imediată a problemelor legate de diurnele și indemnizațiile de instalare.

1.4 Avocatul Poporului a considerat că cererea reclamantului a ridicat noi probleme care nu au fost prezentate inițial în plângerea sa. Prin urmare, în răspunsul său din 12 aprilie 2006, Ombudsmanul a invitat reclamantul să prezinte observații cu privire la avizul Parlamentului. Ombudsmanul l-a informat pe reclamant că va decide cu privire la măsurile suplimentare care trebuie luate în acest caz după primirea observațiilor Parlamentului și pe baza informațiilor conținute în scrisoarea reclamantului din 31 martie 2006. Reclamantul nu a formulat observații cu privire la avizul Parlamentului. Cu toate acestea, el a continuat să trimită Ombudsmanului copii ale corespondenței sale cu Parlamentul privind stabilirea drepturilor sale individuale.

1.5 Avocatul Poporului constată că, dintr-o scrisoare din 4 iulie 2006, trimisă de DG Personal vicepreședintelui grupului politic, Parlamentul a decis să acorde reclamantului diurna. Rezultă,

de asemenea, dintr-un e-mail trimis de Parlament reclamantului la 31 august 2006 că acesta a decis să plătească reclamantului indemnizația de instalare. Ombudsmanul constată, de asemenea, că din corespondența care i-a fost transmisă reiese că reclamantul a solicitat o scutire de TVA.

1.6 Înainte de a discuta fondul cazului, Ombudsmanul consideră că este necesar să se stabilească domeniul de aplicare al afirmației reclamantului. Pe baza plângerii, Ombudsmanul consideră că reclamantul consideră că, acționând ca atare, Parlamentul a încălcat competențele și prerogativele grupurilor politice în ceea ce privește gestionarea propriului personal. Cu toate acestea, nu se poate exclude faptul că reclamantul a considerat, de asemenea, că, odată ce decizia privind locul său de origine a fost luată de AAIC, Parlamentul ar fi trebuit să îi acorde indemnizația de expatriere, de ședere zilnică și de instalare, fără a proceda la alte verificări. Prin urmare, Ombudsmanul va examina ambele aspecte ale afirmației reclamantului.

1.7 Cu toate acestea, Ombudsmanul constată că corespondența reclamantului cu Parlamentul se referă, de asemenea, la o problemă care nu a fost ridicată în plângere sau în scrisoarea reclamantului adresată Ombudsmanului la 31 martie 2006, și anume dreptul său la o scutire de TVA. Prin urmare, această chestiune nu va fi examinată în prezenta decizie.

2 Presupusa nepunere în aplicare de către Parlament a Deciziei AAIC din 31 martie 2005 de stabilire a locului de origine al reclamantului ca Atena

2.1 În plângerea sa, reclamantul a susținut că Parlamentul nu a pus în aplicare Decizia AAIC din 31 martie 2005 de stabilire a locului său de origine ca Atena, începând cu 14 februarie 2005.

2.2 În avizul său, Parlamentul a făcut trimitere la articolul 4 din Decizia modificată a Biroului din 3 mai 2004 (3) . Parlamentul a precizat că reiese în mod clar din articolul 4 că, în ceea ce privește agenții temporari menționați la articolul 2 litera (c) din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Comunităților Europene (denumit în continuare „RACA”), competențele conferite AAIC urmau să fie exercitate de autoritatea desemnată în acest scop de fiecare grup politic. Prin urmare, secretarul general al Parlamentului a decis în mod corect să anuleze decizia adoptată la 4 aprilie 2005 de șeful Unității pentru drepturi individuale, care a stabilit Bruxelles-ul ca loc de origine și loc de recrutare a reclamantului. Cu toate acestea, trebuie subliniat că, în interesul egalității de tratament între toți funcționarii și agenții, drepturile individuale ale personalului recrutat în temeiul articolului 2 litera (c) din RAA au fost, în practică, întotdeauna stabilite de administrația Parlamentului. Preambulul deciziei de delegare a competențelor autorității împuternicite să facă numiri, adoptată de Birou la 29 mai 2002 (4) , prevedea că Secretariatul trebuie să aibă competența de a lua decizii și decizii de rutină cu privire la drepturile și obligațiile acestui personal, pentru a asigura o mai bună administrare, respectarea securității juridice și egalitatea de tratament. Parlamentul a afirmat, de asemenea, că ar părea contrar principiilor egalității de tratament și securității juridice faptul că grupurile politice ar trebui să poată lua decizii cu privire la drepturile individuale ale personalului lor fără a solicita aceleași documente justificative ca și administrația. Administrația Parlamentului este obișnuită să se ocupe de toate cauzele referitoare la funcționari și, prin urmare, este în măsură să stabilească ce documente pot fi utile având în vedere circumstanțele specifice ale fiecărui agent. În ceea ce privește

implicațiile deciziei din 31 martie 2005, Parlamentul a declarat că decizia în temeiul căreia locul de origine al reclamantului era Atena părea perfect întemeiată. În ceea ce privește locul de recrutare al reclamantului și, prin urmare, dreptul său la indemnizația de expatriere, de ședere zilnică și de instalare, Parlamentul a declarat că are dreptul să considere dosarul reclamantului ca fiind incomplet. Parlamentul a afirmat, de asemenea, că era îndreptățit să considere că, având în vedere documentele prezentate de reclamant, nu era posibil să i se acorde aceste indemnizații. Secretarul general al Parlamentului a precizat, de asemenea, documentele necesare pentru a stabili drepturile individuale ale reclamantului. În această privință, reclamantul a trebuit să furnizeze un certificat de ședere eliberat de municipalitatea în care își avea reședința în Belgia, cu o evidență a locurilor în care a locuit de la intrarea în Belgia, precum și contractul de muncă al soției sale. Parlamentul a declarat că, între timp, reclamantul a furnizat aceste documente. Certificatul său de ședere a fost primit de Parlament în ianuarie 2006, iar un proiect de decizie a fost pregătit pentru AAIC a grupului său politic, stabilind locul său de recrutare ca Atena.

2.4 Nu s-au primit observații din partea reclamantului în termenul stabilit în acest scop. Cu toate acestea, reclamantul a continuat să trimită Ombudsmanului copii ale corespondenței sale cu serviciile Parlamentului privind stabilirea drepturilor sale individuale.

2.5 Avocatul Poporului observă că, în conformitate cu articolul 2 litera (c) din RAA, *„în sensul acestor condiții de încadrare în muncă, «personal temporar» înseamnă: (...) (C) personalul, altul decât funcționarii Comunităților, angajat să asiste (...) unul dintre grupurile politice din Parlamentul European (...)* .

Ombudsmanul ia act, de asemenea, de faptul că articolul 4 din Decizia Biroului Parlamentului European din 3 mai 2004 prevede următoarele:

„ competențele conferite AAIC în temeiul Regimului aplicabil agenților temporari menționați la articolul 2 litera (c) din Regimul aplicabil celorlalți agenți sunt exercitate de autoritatea desemnată de fiecare grup politic sau, în cazul în care nu a fost luată o decizie expresă de către un grup politic în acest sens, de președintele grupului în cauză (...) ”.

2.6 Avocatul Poporului consideră că din cele de mai sus reiese că, în cazul reclamantului, autoritatea competentă pentru stabilirea locului său de origine a fost AAIC, care a fost desemnată în acest scop de grupul politic relevant, și anume dl B.

2.7 Avocatul Poporului observă că, în avizul său, Parlamentul a prezentat o serie de considerații pentru a-și susține opinia potrivit căreia serviciile relevante ale DG Personal ar trebui să verifice faptele relevante în fiecare caz în parte înainte de luarea unei decizii de către AAIC a grupului politic. În special, Parlamentul s-a referit la necesitatea de a asigura o mai bună administrare, respectarea securității juridice și egalitatea de tratament. Ombudsmanul este de acord că abordarea propusă de Parlament ar avea într-adevăr un sens. Având în vedere vasta sa experiență în materie de personal, DG Personal a Parlamentului pare, într-adevăr, să fie cea mai în măsură să efectueze verificările necesare. De asemenea, trebuie remarcat faptul că Parlamentul este răspunzător pentru utilizarea fondurilor care i-au fost alocate, inclusiv a

fondurilor care sunt utilizate în scopul grupurilor politice, și că, prin urmare, ar fi rezonabil ca Parlamentul să mențină un anumit control în ceea ce privește deciziile în materie de personal care au implicații financiare. Ombudsmanul consideră, de asemenea, că o verificare ex ante privind drepturile personale ale întregului personal al serviciilor Parlamentului, înainte de adoptarea unor astfel de decizii în materie de personal de către AAIC a grupului politic relevant, ar fi în interesul garantării respectării principiilor egalității de tratament și securității juridice.

2.8 Cu toate acestea, rămâne de examinat dacă există un temei juridic suficient pentru verificarea de către Parlament a faptelor relevante în fiecare caz în parte, înainte de luarea unei decizii de către AAIC a grupului politic. Ombudsmanul observă că Parlamentul nu contestă faptul că decizia privind locul de origine al reclamantului urma să fie luată, în conformitate cu dispozițiile deciziei sale din 3 mai 2004, de către AAIC a grupului politic relevant. Se pare că Parlamentul invocă patru argumente în sprijinul opiniei sale potrivit căreia a acționat totuși corect. *În primul rând* , Parlamentul face referire la ceea ce pare a fi practica sa în domeniul în cauză. Potrivit Parlamentului, serviciile sale au stabilit întotdeauna drepturile individuale ale agenților temporari recrutați în temeiul articolului 2 litera (c) din RAA. Cu toate acestea, Ombudsmanul constată că decizia din 3 mai 2004 nu conține nicio dispoziție care ar obliga AAIC a grupului politic relevant să sesizeze serviciile Parlamentului înainte de a decide cu privire la locul de origine al unui astfel de membru al personalului. În aceste condiții, Ombudsmanul nu este în măsură să înțeleagă modul în care Parlamentul s-ar fi putut baza pe o astfel de practică pentru a refuza să accepte decizia AAIC din 31 martie 2005. În *al* doilea rând, Parlamentul susține că ar fi de dorit ca serviciile sale să efectueze o verificare ex ante a drepturilor personale ale întregului personal. Ombudsmanul este de acord cu acest punct de vedere. Cu toate acestea, Ombudsmanul nu este în măsură să înțeleagă modul în care argumentul prezentat de Parlament ar fi putut să îl îndrepte pe acesta din urmă să nu ia în considerare decizia adoptată de AAIC la 31 martie 2005. În al *treilea* rând, Parlamentul susține că preambulul Deciziei privind descentralizarea competențelor autorității împuternicite să facă numiri, adoptată de Birou la 29 mai 2002, prevedea că serviciile Parlamentului ar trebui să aibă competența de a lua decizii și decizii „de rutină" în materie de personal. Ombudsmanul nu este în măsură să verifice acest argument, deoarece nu i-a fost prezentată nicio copie a deciziei menționate. În orice caz, Ombudsmanul ia act de faptul că articolul 13 din Decizia Biroului din 3 mai 2004 prevede că această decizie „anulează și înlocuiește" decizia din 29 mai 2002. Prin urmare, Ombudsmanul consideră că Parlamentul nu se poate prevala de conținutul Deciziei din 29 mai 2002 în prezenta cauză. În *al* patrulea rând, Parlamentul susține că abordarea sa asigură respectarea principiilor egalității de tratament și securității juridice. În opinia Ombudsmanului, acest argument ar fi convingător dacă s-ar stabili că aceste principii nu ar putea fi garantate decât dacă serviciile Parlamentului ar putea interveni înainte ca o AAIC să adopte o decizie precum cea în discuție în prezenta cauză. Se pare clar că serviciile Parlamentului au o vastă experiență în abordarea chestiunilor legate de drepturile personale ale membrilor personalului Parlamentului. Astfel cum s-a menționat mai sus, ar fi, prin urmare, util ca aceștia să examineze, în ceea ce privește fiecare agent, dacă există un drept la o anumită indemnizație. Cu toate acestea, Ombudsmanul consideră că Parlamentul nu a stabilit că intervenția serviciilor sale este indispensabilă pentru atingerea obiectivelor la care Parlamentul s-a referit. Acest lucru este confirmat de faptul că Parlamentul a acceptat în cele din urmă că Decizia AAIC din 31 martie 2005 privind reclamantul a fost corectă.

Parlamentul este, în mod evident, liber să modifice normele pe care le-a adoptat în domeniul în cauză. Cu toate acestea, Ombudsmanul consideră că, atât timp cât nu a avut loc o astfel de modificare și în absența unor argumente convingătoare care să sugereze contrariul, Parlamentul trebuie să respecte normele pe care le-a adoptat el însuși.

2.9 Prin urmare, Ombudsmanul consideră că nerespectarea inițială de către Parlament a deciziei adoptate de AAIC la 31 martie 2005 nu a fost în conformitate cu normele proprii ale Parlamentului și a constituit o încălcare a competențelor și prerogativelor grupurilor politice în ceea ce privește gestionarea propriului personal. Cu toate acestea, având în vedere că decizia din 4 aprilie 2005 a șefului Unității pentru drepturi individuale a fost anulată la 14 octombrie 2005 de Secretarul General al Parlamentului, Ombudsmanul consideră că nu pare să existe niciun motiv pentru investigații suplimentare cu privire la acest aspect al afirmației reclamantului. Cu toate acestea, pare util să se facă o observație suplimentară în acest context.

2.10 Poziția adoptată de Parlament ar trebui să fie considerată ca fiind în mod clar corectă în cazul în care afirmația reclamantului ar fi trebuit înțeleasă în sensul că Parlamentul ar fi trebuit să îi acorde indemnizația de expatriere, diurnă și de instalare fără a efectua verificări suplimentare după ce AAIC a adoptat decizia din 31 martie 2005. Astfel cum a explicat Secretarul General în scrisoarea sa din 14 octombrie 2005 și astfel cum Parlamentul a reiterat în avizul său cu privire la prezenta plângere, decizia AAIC potrivit căreia locul de origine al reclamantului este Atena nu a fost suficientă pentru a stabili că reclamantul avea dreptul la indemnizațiile menționate. Un astfel de drept ar exista numai dacă ar fi îndeplinite toate condițiile relevante prevăzute în statut. Prin urmare, decizia Parlamentului cu privire la această chestiune este în mod clar corectă.

2.11 Din corespondența ulterioară, se pare că Parlamentul a decis între timp cu privire la cererile reclamantului de a li se acorda indemnizațiile menționate. În cazul în care reclamantul este nemulțumit de oricare dintre deciziile relevante ale Parlamentului, acesta este, desigur, liber să depună o nouă plângere la Ombudsman, după epuizarea căilor de atac interne.

3 Concluzie

Pe baza anchetelor Ombudsmanului cu privire la această plângere, se pare că nu există motive pentru anchete suplimentare. Prin urmare, Ombudsmanul închide cazul.

Președintele Parlamentului va fi, de asemenea, informat cu privire la această decizie.

OBSERVAȚIE SUPLIMENTARĂ

Ombudsmanul ia act de faptul că decizia Biroului Parlamentului European din 3 mai 2004 prevede o repartizare a competențelor între AAIC și Secretariatul Parlamentului. În temeiul acestor norme, în cazul agenților temporari menționați la articolul 2 litera (c) din RAA, competențele conferite AAIC în temeiul RAA sunt exercitate de autoritatea desemnată în acest scop de fiecare grup politic.

Cu toate acestea, Ombudsmanul observă că pare să rezulte din opinia Parlamentului că, în practică, serviciile Parlamentului intervin pentru a stabili documentele care trebuie prezentate în funcție de circumstanțele specifice ale fiecărui membru al personalului și pentru a verifica valabilitatea acestora înainte de adoptarea deciziei definitive de către AAIC a grupului politic relevant.

Această intervenție este cu siguranță benefică. Cu toate acestea, Ombudsmanul consideră că ar fi cel mai util ca Parlamentul să ia în considerare modificarea normelor în vigoare pentru a ține seama în mod corespunzător de această practică.

Al tău cu sinceritate,

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

(1) Decizie modificată prin Decizia Biroului din 26 octombrie 2004.

(2) Nu au fost furnizate informații suplimentare cu privire la această decizie.

(3) Decizia Biroului Parlamentului intitulată „Devoluția *competențelor autorității împuternicite să facă numiri și ale autorității împuternicite să încheie contracte de muncă („AECE”)* ”.

(4) Nu au fost furnizate informații suplimentare cu privire la această decizie.